

[Madsen-Mygdal.]

under denne Regering stadig ubekymret ad den samme Vej, der efter vor Opfattelse uvægerlig maa føre til Erhvervslivets Sammenbrud og Befolkningens Forarmelse. (*Hans Nielsen*: Naah!). Ja, hele den Kriselovgivning, som i Efteraaret med det konservative Folkepartis Bistand blev gennemført, var efter vor Opfattelse et skæbnesvangert Skridt videre paa denne Vej. Men ærede Medlemmer vil jo vide, at naar man bevæger sig ad en Vej, der fører nedad, er det altid saaledes, at Skridtene har en Tilbøjelighed til at følge hurtigt ovenpaa hinanden, og ærede Medlemmer vil ogsaa have lagt Mærke til, at der tillige er en Tilbøjelighed til, at Skridtene for hver Gang bliver længere og længere.

Den Gang i Efteraaret var det 33 Mill. Kr. nye Skatter, der krævedes; nu, mindre end et halvt Aar efter, er det 49 Mill. Kr. Hvad det bliver næste Gang — og jeg tør sige, at hvis Regeringen fortsætter ad denne Vej, er næste Gang ikke langt borte — hvad det bliver næste Gang, ved jeg ikke, men det bliver neppe mindre, snarere mere. Ja, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen er jo altid fortrøstningsfuld og ser lyst paa Tingene, og vi trænger i Sandhed ogsaa til den Slags Mennesker i blandt os, saaledes som Forholdene ligger, men jeg tror desværre, at det ærede Medlem savner Begrundelse for noget som helst Lyssyn i saa Henseende i Øjeblikket.

Jeg vil vedrørende det, der saa ofte er sagt, at vi maa bringe Ofre, sige, at jeg tror i Virkeligheden, at nu er det ikke blot Landbefolkningen, men ogsaa Bybefolkningen, der ser, hvor alvorligt det hele er, og netop ud fra denne Opfattelse er rede til at bringe Ofre. Men saa maa Lovgivningsmagten sørge for, at det bliver Ofre, der ikke blot skal stadig gentages og øges, uden at der kommer Bedring, og som tværtimod har det Resultat, at Forholdene forværres. Skal vi bringe Ofre, maa vi dog have en Følelse af, at naar vi gør det, kommer vi ind paa den Vej, der fører opad, og selv om den er trang og svær, saa dog til sidst fører os ud af Tidens Vanskeligheder. Men hele den Politik, som disse Skatteforslag, der her foreligger, er Udtryk for, kan efter vor Opfattelse netop kun tjene til at forværre og forlænge den haarde Krise-

situation, som først og fremmest Landbruget, men nu snart hele vort Erhvervsliv befinder sig i.

Da Finansministeren for to-tre Uger siden fremsatte Forslag til Tillægsbevillingslov her i Folketinget, fremkom Ministeren med en frimodig Udtalelse om, at færre eller flere Understøttelser, færre eller flere Skatter er noget, der aldeles ikke vedkommer Valutaspørgsmaalet. Ja, nu skal jeg ikke i Dag komme ind paa en Drøftelse af hele Valutaproblemet, skønt det jo ikke er en uvæsentlig Side af Sagen, men jeg gaar ud fra som givet, at vi i Løbet af meget kort Tid faar Lejlighed til at udveksle Anskuelser om dette Spørgsmaal; men naar Finansministeren begrundede dette med, at Omfanget af Understøttelser og Skatter er et indre Fordelingsspørgsmaal, tror jeg, at den højtærede Minister har afgjort Uret. Thi hvis denne Fordelingsvirksomhed med Statens Kasse og de offentlige Kasser som Mellemed resulterer i, at der stadig tages fra det produktive Erhvervsliv og gives til et uproduktivt Forbrug, som Nationen ikke længere har Raad til at opretholde, medfører det netop det, vi i Dag ser for vore Øjne: Opspisning af vore Kapitalreserver og yderligere Tilstopning af vore Indtægtskilder.

Den højtærede Finansminister synes at søge sin Opgave i at stikke sin Haand ned i de flest mulige Menneskers Lommer, tage fra nogle Lommer og give til andre Lommer; jeg maa tilstaa, jeg tillægger den højtærede Ministers Embede andre og langt vigtigere Funktioner. Det, Finansministeren kalder den indre Fordeling, og som jeg indrømmer er en Opgave, der indenfor Rimelighedens og Mulighedernes Grænser skal varetages, er en Virksomhed, som, naar den føres ud i Overdrivelse, saaledes som disse Skattelovforslag er Udtryk for, ikke blot i sig selv er moralsk utiltalende, men overfor Befolkningen i høj Grad demoraliserende baade opad og nedad, baade med Hensyn til Foretagsomhed og Arbejdsvillie.

Ja, jeg ved ikke, om det kan lykkes Regeringen og de Partier, som er den følgende i denne Politik, at faa alle Ansigter vendt henimod Statskassen i Tillid til, at derfra kommer Hjælpen; jeg ved ikke, om det kan lykkes dem at faa Folk til at sige: